

Zwijgmannen

Via via kreeg ik het Poolse telefoonnummer van Iwan. Ons eerste gesprek was nogal bondig.

‘Ja?’ zei de stem die opnam.

‘Sie spreken mit Jaap Robben.’

Het bleef stil. Ik vertelde over onze oude kersbomen die gesnoeid moesten worden en dat we iemand zochten die dat voor ons kon doen.

‘Gut,’ bromde de stem. ‘Samstag. Vier Uhr.’ Ik moest ons adres whatsappen.

‘Bis Samstag,’ zei ik nog, maar er was al opgehangen.

Mijn vriendin en ik wonen al negen jaar in een voormalige boerderij uit 1910 in een Duits Rijndorp. De eerste jaren renoveerden we alles zelf. Maar sinds we kinderen kregen, lukte dat niet meer. Bovendien waren de kozijnen hoognodig aan vervanging toe, we hadden zelfs al nieuwe besteld. Het betekende wel dat de gevel op sommige plekken nog moest worden uitgeslepen.

Daarvoor zocht ik al tijden een goed klusbedrijf. Er was een mannetje langs geweest dat beloofde om maandag te beginnen, maar vervolgens nooit kwam. Daarna was er het mannetje dat op al mijn vragen antwoordde *geen probleem, geen probleem*, maar nadien zijn telefoon niet meer opnam. Tussendoor was er nog het mannetje geweest die steeds als ik hem nabelde, zei dat hij de offerte bijna-bijna-bijna af had.

Het werd zaterdag.

Onze bel ging om exact vier uur. Door het raampje in onze voordeur zag ik een enorme buik. Daarboven het rode gezicht van de man, die Iwan bleek te zijn. Als hij zijn fronsrimpel ontspande zag je dat hij in die plooi wit was. Achter hem stonden vier zwijgmannen naar het grind te turen.

Ik stelde me voor. Hun ruwe handen schudden aarzelend de mijne. Ik voelde dat ze voorzichtig deden met mijn hand. Na elkaar mompelde ieder van hen onverstaaanbaar zijn naam. Ze glimlachten beschaamd naar elkaar alsof dit heel gênant was om te doen. Ik heb toen niemands ogen gezien. Achteraf bleken deze mannen Patryk, Tomasz, Marek en Wojtek te zijn.

‘Gut,’ zei Iwan. ‘Wo sind die Kirschbäume?’

Ik gebaarde richting de achtertuin. Meteen werden er commando's uitgedeeld. Haastige werkschoenen draafden over het grind. Als een legertje namen ze de bomen in. De dunste mannen klommen het hoogst. Ik waarschuwde voor vermolmde takken, maar de motorzagen gilden al. Rond de stammen vielen geweien van hout in het gras. Alsof ik naar een versneld filmpje keek, sloepten Iwan en Marek alle takken naar een hakselmachine die onafgebroken snippers spuwde.

‘Gut?’ kwam Iwan tussendoor vragen. Ik knikte. Zijn draffe terug naar de hakselmachine leek nog sneller dan zijn loopje naar mij toe, alsof ons gesprek van vijftwintig seconden verspilde werktijd was die hij moest compenseren.

Binnen een uur waren alle bomen gekortwiekt. Het vijftal stond vervolgens uit te hijgen op de binnenplaats en ze dronken elk een fles Poolse Punica leeg.

‘Noch viele Arbeit,’ zei Iwan. Hij tuurde door een smerig raam een kamer in. Daar was de plek waar we ooit wilden gaan slapen. Nu lag er een berg oude glaswol. In gedachten frunnikte Iwan wat aan het kozijn. ‘Entschuldigung,’ mompelde hij toen hij een lange splinter

uit het verveloze hout lostrok.

Ik zei dat het niet erg was, omdat er nieuwe kozijnen kwamen.

‘Die Arbeit können wir auch.’

‘Echt?’

‘Jaja.’

‘Maar jullie zijn toch tuinmannen?’

‘Wij zijn Poolse mannen.’

‘Ja?’

‘Wij kunnen alles.’